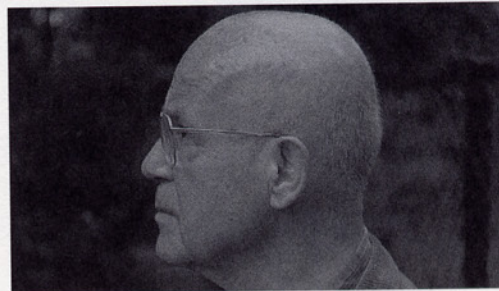

Leren omgaan met je creativiteit en met je werk (weer) naar buiten treden. Dat heb ik opgestoken van de Duitse kunstenaars A.R. Penck en Anselm Kiefer, toen ik ze leerde kennen als conservator bij Museum Boymans van Beuningen in Rotterdam. In die tijd kwam mijn werk als meubelvormgever helemaal stil te liggen; door tijdgebrek vooral. Dat ik mijn 'valse bescheidenheid' toch overwon en weer begonnen ben komt mede door onze contacten daarna. Penck en Kiefer zijn kunstenaars die genieten van een idee, dat ze bedacht hebben. Dat genieten vind je bijvoorbeeld helemaal niet terug bij Bauhaus. Wel bij Memphis, maar niet bij Bauhaus. Ik vind Bauhaus zo streng, zo zuur. En dan dat opgeheven vingertje er altijd bij. Daar ril ik van. Ook Rietveld was de soberheid zelve en al was hij streng, toch stond hij zichzelf toe om met zijn ideeën te spelen. Mijn broer Carel, de beeldhouwer, wrijft zich ook vaak in zijn handen en zegt dan: *'Ik ga vanmiddag eens lekker een tekening maken.'* Het plezier om zo je gedachten vrij te laten en ermee te spelen, dat is heel erg belangrijk voor mij geworden; ook als levensfilosofie.' |

Martin Visser | 1922 | maakte als bouwkundig tekenaar in 1945 en 1946 zijn eerste meubelontwerpen. Van 1947 tot 1954 werkte hij bij het warenhuis De Bijenkorf in Amsterdam: eerst als meubelverkoper, later als afdelingschef en tenslotte als chef inkoop. Hij maakte toen kennis met Benno Premesla, met wie hij spraakmakende tentoonstellingen in het warenhuis organiseerde, met name *Ons Huis/Ons Thuis* (1953). Voor 't Spectrum in Bergeyk was Visser tussen 1954 en 1974 weer actief als meubelontwerper en stelde hij de collectie samen. Van 1978 tot 1983 werkte Visser als conservator eigentijdse kunst, een gevolg van zijn ervaring als verzamelaar. In 1989

ontving Visser de Theo Limpergprijs van de Stichting Industrieel Ontwerpen Nederland (ioN) voor zijn gehele oeuvre en zijn betrokkenheid bij de Nederlandse vormgeving. Overzichtstentoonstellingen van zijn werk vonden plaats in Museum Boymans van Beuningen, Rotterdam (1989/1990) en het Centraal Museum, Utrecht (1991). Visser woont in Bergeyk in een door Gerrit Rietveld gebouwd woonhuis met een expositieruimte ontworpen door Aldo van Eyck, waarin zijn verzameling eigentijdse kunst is gehuisvest. Als meubelvormgever is Martin Visser nog steeds actief. De meest recente presentatie van zijn werk vond verleden herfst plaats bij Quintessens in Amsterdam/Buitenveldert.

| 'Verschillende 'meesters' zijn van invloed op mijn werk als meubelvormgever.

De beeldend kunstenaar **Sol Lewitt**, waarvan ik ook werk in mijn verzameling bezit, leerde mij op een andere manier denken. Lewitt is een man van systematiek. Hij gaat uit van een concept, een idee en daarmee is hij heel zeker van zijn zaak. Lewitt leerde mij met zijn beelden dat je niet zomaar vanuit een tekening een tafel moet maken, maar vanuit een idee. Je moet daarbij van binnen uit naar buiten werken, wat hij bijvoorbeeld demonstreert met zijn sculptuur van doodgewone holle betonnen bouwstenen door ze in lagen van 1, 2, 3 en 4 te stapelen. Met zijn toestemming heb ik trouwens voor tafels ook de buizen gebruikt, waarmee hij hier in Bergeyk beelden liet maken. Ik moet bekennen dat het enige tijd duurde voordat ik Lewitts denkwijze doorgrondde en kon verwerken. Aan de andere kant begreep ik wel meteen waarmee hij bezig was, toen ik zijn toen nog 'minimale' werk voor het eerst in 1967 of 1968 zag. Het was of ik het eerder gezien had: bij de architectuur van Berlage, met name door de 'gaten' in het interieur van zijn Beursgebouw in Amsterdam. Mijn vader was zijn leven lang een groot bewonderaar van Berlage. Als jongetje was hij in 1901 nog met zijn vader, mijn opa dus, een aannemer wezen kijken bij de bouw van de Beurs. Thuis hadden wij meubilair van Berlage uit 1917. Zware meubelen met van die trijpen bekledingsstof. Die stoelen waren onverslijtbaar: nooit raakte er een verbinding los, terwijl we met vijf jongens en zes meisjes thuis er niet bepaald rustig mee omgingen. Die stabiliteit is voor een groot deel ook mijn kwaliteitsnorm bij mijn stoelen geworden.

Een andere invloed komt van **Gerrit Rietveld**. Hij heeft mij vaak verteld wat voor grote afschuw hij had tegen de pen en gat verbinding, want niemand weet hoeveel lijm erin zit en hoe diep dat gat is. Rietveld heeft aanvankelijk veel van zulke pen/gatverbindingen gemaakt, maar is ermee gestopt omdat hij net als in zijn gebouwen brandschone details wilde. De constructies die hij bedacht accentueerde hij door bijvoorbeeld de uiteinden ervan wit te schilderen. Verder leerde Rietveld mij dat ik met mijn meubels bepaalde dingen absoluut niet beheers. Ik ben nu met de productie van een tafel bezig, waar voor het metalen onderstel een nogal dure mal gemaakt zou moeten worden. En dan weet je nog niet of zo'n tafel nog wel verkocht gaat worden. Toen dacht ik op een gegeven moment aan Rietveld; het was of ik met hem overlegde en tot de conclusie kwam dat je toch ook zonder al die capriolen met zo'n ongelukkige mal meubels kunt maken.

leerling

Meester